

О превртљивости умова

и о слогану

„Само да се зна“

*Опак срцем неће наћи добра,
човек превртљивога језика запашиће у зло.*

*Скудоумни не потребује мудрост
јер већином пребива у неразумности.*

(Приче Соломонове 17, 20; 18, 2)

Основно хришћанско и пастирско созерцање нам предочава чињеницу да нам не може бити од утехе то што судимо другима када смо и сами они којима се непрестано суди, и који ће на концу свега сами завршити на Суду. И то тада, како је Господ Бог био рекао Патријарху Ноју: *када време сваког човека дође преда ме, односно: када се крај сваке плоти буде показао пред лицем Мојим* (Постања 6, 13).

Исти суд се односи и на послушност: Непослушан не треба да захтева послушност других према себи, када он њу већ отказује самој Цркви; и опет, кад он њу као црквено-искуствену врлину, која и у свете каноне и догмате задире, просто негира.

*

Молитвени ум продужава своје молитве, а своје мисли и речи скраћује. Док немолитвени и несмирени ум једне испразне, и обмањујуће науке скраћује молитве, а речи и мисли продужава све дотле докле му оне сасвим не истисну и не угасе молитву. Молитвени ум је лепршав, лаган и јасан, а немолитвен и несмирени ум испразне, обмањујуће науке, јесте оптерећујућ и конфузан. Молитвени ум је од користи свима, а немолитвени ум испразне, и обмањујуће науке је условљен, и собом условљава оне којима се обраћа. Молитвени ум лечи, несмирени и квази научни ум је често озлојеђен и друге озлеђује. Молитвени ум и мисао

имају мирис цвећа и моштију, *капљу мудрошћу и благодаћу*, и стварају утисак лаког поветарца, док немолитвени и несмирени ум једне испразне научне мисли притиска све оне којима се обраћа, и код њих ствара мирис и укус олова, угља и сумпора.

Свети Андреј Критски се моли за оне који су, промашивши Духа Светога промашили и духа саме науке и учења: „Духовне соли Госпoде додај учењима да постану укусна, те тако излечи трулеж умова, и одагнај од њих таму незнања“ (в.: Четвртак 5. Недеље Јутрења Великога канона прве 9 песме трећи стих).

Ниједну богољубиву и истинољубиву науку пак, молитвени ум није довео у питање, нити би то икада учинио. Напротив, уздизаће је до места које јој припада, и које јој приличи да га она заузима.

*

Љубав и Земља у центру Васељене су докази да је теорија еволуције лажна.

Љубвени односи који владају свуда у свету, и у свему и међу свима, доказ су да је сама теорија еволуције лаж. Случајност не подразумева нечији промисао, те тиме ни љубав према било чему; неопходну љубав да би се неко неким и нечим бавио. Овде се раскринкавају сви они који проповедају случај без сврхе и селекцију без милости, а опстанак признају само најјачим врстама.

„Сва Библија говори о поретку, мери, хармонији, стварности и величанству створенога света. И док научници често пута говоре о случају и случајним појавама у васиони – противречећи како својој причи о природним законима – Библија не зна за случај. Сходно овој Књизи Божјој може се рећи да су сви зраци сунчани избројани, као и све власи на нашој глави. И свака кап кише има неку целисходну намену. У физичкој васиони нема места за случај, као што га нема ни у моралном закону људи.“ (В.: *Васионски поредак и беспоредак*, у Епископ Николај, Сабрана дела, књига хiii, Химелстир, 1986, 35).

Према томе, свети епископ Николај путем ових речи изобличава и оне који сав свој богословски и научењачки кредибилитет залажу ради доказивања постојања човекове фиктивне деонице између *примата* и *зоон тхеуменона*, и који то уврштавају у неизбежне научне чињенице (!?)

*

Неизмерног ли незнања самог Дарвина! Ми тврдимо да човекова претходница није *примат* животињске врсте, него да су његове претходнице *образ и подобије* Божје, односно, Христова *икона и подобије!!!*

„Ја сам начинио земљу и човека на њој створио“, вели боговидац и старозаветни јеванђелист пророк Исаија (45, 12).

„Створио си човека узевши прах од земље, и **почаствовавши га ликом твојим**, Боже, (наше подвлачење) настанио си га у рају сладости“ (Божанствена Литургија Светог Василија Великог).

Јеванђелист Лука у закључку Родословне таблице Христове, пењући се до самог њеног врха саопштава, да је *Адам Божји* (Лука 3, 38), а не *приматов*. С друге стране, и: „*Адамов Саздатељ по своје лику од Адамове природе дође*“ (Посни триод, четвртак 4. Јутрење, други канон, и ниње, Богородичан); дакле, опет не од *приматове*.

Једног би значења и стварности била реч о томе да је Праотац Адам настао еволуцијом примата, што не стоји ни значењем ни у стварности, јер је он створен Богом по икони и по подобију Божјем.

Другог је пак значења и стварности и тежине реч да се праотац Адам кроз грех ођаволисао, и да се као већ постојећ по лику и подобију Божјем, он на неки начин обесловесио и *приматизовао*, али да је ипак остао изворно оно што од самог почетка јесте био: Божје оригинално, и заокружено стваралачко дело.

За ово пак постоји несумњив разлог веровања, тврђења и опитовања! И то на основу нашег искуства у борби са гресима, страстима и смрћу.

Само један Енглез попут Дарвина може да постави ствари са толико цинизма, па да у свом коначном ставу устврди да у еволуцији нема Творца, да не постоји умни нацрт нити циљ развојног стварања, односно Домостроја. И да преживљавање у биолошком смислу не треба да зависи од моралних квалитета, вере или привлачности, него од насилништва као модуса преживљавања (в.: Уле Мартин Хејстад, *Култур-историја душе*, Карпос 2018, 260).

*

„Бог ме је створио за кротост и смирење“ – рефлектује наше библијско огледало – и да ми у њему треба да огледамо целокупно своје битије.

Зато би последње крунско гледиште у вези са претходно реченим било ово: Животиње као да чезну за човечјим ликом. Оне су створене ради везе и у вези са човеком, ради њега и захваљујући њему. Иако су органима од исте, као и од сличне грађе од које је створен и сам човек, оне последују човеку по сврси и циљу, иако му по времену сопственога постанка претходе. Притом, оне нису личности, нити ће то икада постати некаквим преображајем од примата у човека; речи баш о таквом преображају биле би, и јесу фиктивне, и богохулне!

Дакле чин стварања животиња је засебан, а стварање човека је чин најпосебнији и најзасебнији уопште познат. Стварање човека опет, јесте стварање по Божјој, христоликој слици и подобју! Зато чин стварања човека као личности никако није сводив на животињу, те отуда још мање или нимало, на претпостављеног и химеричног *примата* из света живих бића!

„Није свако тело исто тело; друго је тело човечје, друго тело стокe (животињско), друго тело птичје, а друго рибље. Има телеса небеских и телеса земаљских; али други је сјај небеских, а други земаљских (...) Ако постоји тело душевно, постоји и духовно. Тако је и написано: *Први човек Адам постаде душа жива, а последњи Адам дух који оживљује.*“ (1. Кор 15, 39-40, 44-46).

*

Шта је *Diabolicus vitiosus*? То су стања која настају када демон улази у човекове просторе преко прелести и јереси, и када прелест и јерес улазе преко гордости, а гордост преко дрскости, дрскост преко несмирења, несмирење преко страсти, страст преко лености или унинија, леност или униније преко заборавности, заборав преко помисли, помисао преко демона, а демон преко човекове лаковерности; лаковерност пак преко непослуха.

Божанска логика нас утврђује у уверењу да је њена осуда бића које упорно задржава своје неразумне ставове (један еволуциониста-дарвиниста, таоиста, догматичар волунтариста или неко ко је приватизовао или капарисао епархију, на пример) чин праведне осуде. Баш као што је тај

чин праведан и у односу на биће које се обесмишљава (на пример биће једног дарвинисте или таоисте или догматичара волунтаристе или приватног власника и епархијског магната). Јер, обесмишљењем Богу се враћа улазницу за Рај, а уместо ње се купује друга за Пакао.

Свако људско биће које логично расуђује, сваког човека упорног у неразумности ће једноставно препустити његовој самовољи, и трајно се од њега удаљити (подједнако од дарвинисте, таоисте, догматичара волунтаристе и приватног власника епархије и магната, који је и слоган себи смислио: *L' Eglise, c'est moi: Црква, то сам ја*). У коначној речи о овој ствари, човек који не прима здраву и трезвену логику, не може ни братољубље примити, а камоли нечији душекорисни савет.

*

У чему Господ затиче безбожне и богоборне научнике, по томе им, и у томе им Он и суди. Док они и данас у јавности Његове трагове и печате у свету и у материји света бестидно бришу, дотле им Он у лабораторијама открива оне тајне и ствари које их приморавају да се угризу за језик. Јер (*глупци: безбожници*) *презиру мудрост и васпитну науку* (Приче Соломонове 1, 7). Такво их чудо сналази још док се пред њима на пример, открива основна и примарна тајна *живе станице* или *живе ћелије* или *молекула DNK*. Још је цар Соломон знао да је Бог мудрошћу основао земљу а небеса припремио разумом, док из житија преподобног Порфирија с Оропоса – зналца и видиоца истих ових тајни – сазнајемо да Господ смиренима даје благодат, а да се гордима противи (Приче 3, 1, 19).

Радосна послушност је благословена послушност, и ми без ње не можемо приступити наукама: богословској и планетарној, као ни изграђивању Цркве, а да би затим тај чин био по Божјем благоизвољењу.

Ко се удаљио од послушања, већма се и од смирења удаљио. Непослушан се даје демонским стихијама, а несмирен лишава се благодати. Такав је закон покајања у Христу.

*

Запажени богослови, чија срца немају проходности према другом као своје ближњем ни онолико колико би иглена ушеса имала за пропуст конца, уствари нису запажени, нити су велики! Њима недостају истинољубље и љубав! Љубав према Богу, Православљу и ближњем. За

њих рецимо, једна златна патристичка дисертација, макар била и најпотпунија књига светоотачке богословске синтезе данас (рецимо књига о светом Марку Ефеском, његовом богословљу и његовом немеривом доприносу борби против уније), једноставно, као да не постоји?!

Проблем се уствари таји у томе што ју је неко други богонадахнуто сачинио, а не рецимо један извикан или наметљив богослов, односно археограф, који као неки нови Прокруст својим аршином хоће сваког да премери, активира или угаси! Коначно, такав верује да ће нас једнога дана, са његовим одласком, напустити свака правда и истина и теологија?!

Славољубље је идол који захтева поништавање других, једнако и ближњих. Васпитанима у мудрости и побожности међутим, такво настројење је туђе, и мрско.

Шта нам преостаје? Да упркос свему, треба писати, говорити и просуђивати, али само у богонадахнућу, по богонадахнућу и у Божјем страху.

*

Пространствима Православља опет језде јахачи Апокалипсе – духови древних јереси: докетске и оригенистичке, патропасијанске и аријанске, аполинаријевске и несторијанске, евтихијевске ... јереси против Оца, Сина, Духа Светога, Цркве ... Језде духови латинизације догмата и светотајинског живота, јатаци Варлама и Акиндина, протестантизације и паганизације човека и његовог етоса ... Умножавају се отцепитељи и отимачи епархија који оправдавају своје канонске преступе против Цркве наводним избегавањем финансијских крахова ... Оглашавају се духови сметњи општем спасењу ...

Уместо за отачким флорилегијумом или цветником, сада је *ин* и *фенси* посезати за религијском философијом, односно за чкаљем из трњака либералне квази-науке и либералне квази-теологије. То се одмах да приметити када крене реч, на пример о томе *да Син постоји зато што Отац хоће да Син постоји, и да је Он хтеднути Син Оче*, и обрнуто ... Па још када је та реч кренула у свет од оних учених који и у својој дубокој старости „умују као деца“?! А који бијаху као деца или малолетни, зар не бијаху *поробљени стихијама света* (уп.: Галатима 4, 3). Ето дакле начина да огрешење о богословље Цркве постане чин пагубан за све. Томе чину у

овим апокалиптичким данима нарочити допринос дају „учени“ и преучени теолози, „који се ето претварају у опоре философе и теоретичаре“!

*

Ђаволицеја на Православном богословском факултету СПЦ има ове контуре. Неколицина предавача-професора ПБФ добровољно остаје у лажи и прелести и хули, типа Дарвинистичке теорије еволуције. А остаје упркос доказаној чињеници да милиони пронађених фосила од преко 250 000 хиљада врста биљног и животињског порекла показују да су све сасвим формиране од самог свог почетка.

Све здравонаучне, баш као и библијске доказе о суштинској неодрживости дарвинизма, дружина или клуб предавача Православног богословског факултета СПЦ избегава да прихвати и потврди, и да се са њима сагласи. Зашто? Зато што дружина хоће да остане доследна и верна тренду, планетарно заступљеном и брањеном, да библијском и здравонаучном казивању о стварању света и живих бића **мора**, и по сваку цену **мора** да стоји насупрот једна неизоставно-супротна и противна теорија.

Узрок нетрпељивости коју људска и анђелска бића упорно гаје против Божјег лика-подобја-благообразија треба налазити у њиховој спремности да узимањем на себе маски и форми разних наказа, грехом конструисаних, анулирају и поново афирмишу грех, и тиме да трајно пребаце одговорност на Бога: да Он од свих својих створења тражи немогуће. Тиме они желе да постигну две ствари:

прво, да Га учине виновним, и одговорним за човекову и анђелску „неуспелу“ егзистенцију,

и друго, да целокупну Теодицеју Његову прогласе неуспешном!

Зато, оно што Му, по њиховој логици следи јесте, да се задовољи нетрпељивошћу према себи, а која Му долази са људске и анђелске стране.

А ми их питамо: А Христос?! Где се Он налази у овим конструкцијама, и инструкцијама за избегавање свега Божјег – одвећ Божјег?!

Концентришући се на дарвинисте безбожнике, ми закључујемо да их и демони са своје стране подржавају. Јер видимо како се и они попут

човека грчевито јављају у звероликим обличјима. Да ли зато да би своје порекло довели у везу са животињским светом односно са приматом, а против своје везе са Створитељем свих и свега?! Наравно!

Какви примати богоодступника, такви и симпатизери примата! Зар не!

*

А требало је задрхтати још од прве *анатеме* Молебна у Недељу Православља, која се односи на оне који *поричу постојање Божје*, и који тврде да је *свет самопостојећ, те да су све ствари у њему настале случајем, без Бога и Божјег промисла*. Овде ће од слабе користи бити досетка оних православних богослова који су се недавно нашли у шкрипцу пред питањем стварања човека и света. Конкретно, да их Бог јесте створио, а како, о томе, кажу они: треба питати биологе (!?)

Зашто ови богослови не одговоре сами на питање језиком своје Цркве, и смире се пред њеним одговором, питање је сад?!

Да бисмо им олакшали проблем безизлазног положаја, подсетићемо их на Ноја и синове његове које је Бог благословио и рекао им након потопа којим је Он потопио први свет и омогућио другом свету да заживи поново: „*Изађи из ковчега ти, и жена твоја, и синови твоји, и жене синова твојих с тобом. Изведи са собом све звери које су са тобом, и сваку плот од птица и животиња, и свакога гмизавца који се креће по земљи изведи са собом; и растите и множите се на земљи. И изиђе Ноје и жена његова, и синови његови и жене синова његових са њим; и све звериње, и све животиње и свака птица, и сваки гмизавац који се креће по земљи, по врстама својим, изиђоше из лађе. (Постања 8, 15-19) ... И Бог благослови Ноја и његове синове, и рече им: Плодите се и множите се и напуните земљу и овладајте њом. И страх и трепет ваш биће над свим зверињем земаљским, и свим птицама небеским, и над свим што се креће по земљи, и над свим рибама морским,... све је предато у ваше руке ... И сваки гмизавац живи, вама ће бити за храну; ... по обличју својем Бог је створио човека.“ (Постања 9, 1-6).*

Како у разговору са Адамом о животињском свету пре потопа, тако и у разговору са Нојем о истом, репризираном свету после потопа, видимо да Господ не доводи ни у креативну, нити у еволутивну везу њихове

родоначелнике: Адама и Ноја! Ни у какву везу их не доводи са *приматом* као њиховим претком, те их и не проглашава за ζῶν θεοῦμενον! Та веза не постоји, јер нити постоји *примат*, нити *зоон тхеуменон!!!*

Бити гарантом православности онога и ономе ко се непрестано онеправослављује значи доводити у питање и своју личну православност!

*

Доброте не бива преко воље, јер ње не бива од невоље, него само од добре воље (видети *Филимону* 14). Зато не треба ићи преко богословске доброте и воље Отаца: да не бисмо изнебуха или као неки испразни максималисти били приморани да пошто-пото доказујемо да је Христос „ипостасна *воља*“; или још да „Његова ипостас није биолошка“ појава, него „само есхатолошка, будућа појава“?! Ми не говоримо тако, и мимо Отаца, него говоримо са Оцима, и од њихове добре богословске воље: да је воља Оца и Сина и Светога Духа заједничка (те су Они тако равнвољни), и да се она првенствено тиче природе, а да је Син ипостас и ипостасан, баш као што су ипостаси и ипостасни и Отац и Свети Дух. И још, да је Христос оваплоћени Логос, чиме је Он онда и историјска и есхатолошка Личност! Дакле, Он није окрњена личност, рецимо у смислу да би она-личност била искључиво есхатолошка?! Сходно овој искључивости-и уколико би се настојало на њој, сваки њезин заступник би се итекако нашао у великим нејасноћама и у нонсенсу.

У овлашном дискурсу нужно је рећи да је воља као својство ствар природе, и да се она никако не повињава ма чијој тврдњи да је замена за ипостас, ма она била и Синовљева. Син јесте по вољи, и Он јесте благоизволитељан, како се чуло на Јордану приликом Његовог крштења, и опет онолико колико се чуло: да је Он Очеви Син, а не Његова воља. А вољом су се друге ствари одвијале у Домостроју спасења, и то кроз оваплоћеног Логоса, и опет само у вези са твари, тојест према спољашности. Док сами Логос са Оцем и Духом унутарипостасно, остајао је слободан у односу и на сами Домострој; слободан и као оваплоћени ипостасни Логос.

У вези са Богом Сином и вољом даље, чињеница је да је Син вољевни и благовољевни Очеви Син, али да Он није воља, макар се радило о изразу ипостасне воље, јер Отац не рађа ипостасну вољу-енергију, него рађа свога ипостасног Сина који има заједничку вољу са Оцем и Духом,

или опет, да је Он са њима равновољан-равновољеван. Док сама воља по себи, остаје „грађа“ за стварање света. Према томе, Син не може бити деградиран твораштвом и творевином; Он је апофатична ипостас „која има, пра-има и над-има у Себи сваку динамичку енергију“ и вољу; Он је Сведржитељ који не потребује нужно квалитет, квантитет, временске одреднице; него је сами онај који лично покреће своје оваплоћење, своју вољу или енергију, јер Он „може од вечности да дела“, док је његова воља, понављамо, опет заједничка воља и Оца и Духа; дакле ради се о вољи можној и творачкој и славопројавној од вечности, активној и активираној ради сваке од прагматија Домостроја; Домостроја, којег је наравно, лично Оваплоћени Син и Логос Господ Исус Христос експонент и носилац са двама својим природама, вољама и енергијама, и у двама својим природама, вољама и енергијама.

У Домостроју дакле, Оваплоћени Син јесте присутан, но не релативан него као благоизволитељан, вољеван и хотећи; и опет не нужно и ограничено, него слободно. Он је слободан јер поседује једну вољу од вечности, а другу пројављује као Оваплоћен у времену, домостројитељно. Захваљујући томе сами Оваплоћени Логос не ствара себе јер се рађа и рођен је, него ствара тако што се кроз Њега ствара све, а потом и одржава и опстаје у битију; док наспрам свега тога Сам Он лично, наглашавамо, остаје једини Рођен, а не створен, једносушан Оцу и Духу. Односећи се тако, Он је са њима, са Оцем и Духом: сапоштован и сапрослављан од стране нас Њихових прослављача. Свети Дух је притом Онај који је говорио кроз пророке, који говори и кроз све црквене Оце; тојест кроз онога кроз кога Он хоће да говори, и када хоће да говори. И то тако да реч увек буде о оваплоћеном Сину, који је по Очевом благовољењу; увек о Домостроју, ради чега Он-Свети Дух и почива на Христу и јесте са Христом, али увек као Други Утешитељ; са овом увекпратећом напоменом: да Он никада није био, и никако није службени, створени дух, јер Он није створење, него је Бог и Господ.

Син такође није створен енергијом Оца или славе Божје и побожности, еда би сам самоме Оцу био изволитељан и вољеван и „хтеднут“ као светац Израилев и Месија, него је Он од Оца ипостасно рођен и онај који се рађа. А како, то је тајна која ни богословским умним Силама Небеским није допуштено да се њоме баве више него што би њихова анђелска побожност то потребовала, а да их притом, док

химнословне и славословне свога Бога и Цара славе, ништа не окрњи у интегритету и смерности њиховој. Тако се ето и код Небеских Сила остаје у оквиру страха и трепета, благочешћа и богопрослављања, у послушности и у љубави; или: у натпослушности, из наддоброте ...

*

Овде је неопходно даље подизати лествицу богословске одговорности у изражавању, па понављати поклич: *Στόμεν καλώς, στόμεν μετὰ φόβου: Стојмо усправно, стојмо са страхом!*

Нико никада није могао, нити ће икада моћи да уђе у ипостасне односе Пресвете Тројице, те да о њима говори нашироко и шаролико, односно субординативно, осим говора о нерођености Оца, рођености Сина и исхођења Духа Светога. Нико од Отаца опет, никада није брисао границу између ипостаси и природе, теологије и икономије. Нити ће то ма ко од отаца икада моћи учинити и остати истински црквени отац, одличан трезвеношћу и смирењем.

Зато је било и остало неприкосновеним, правило да се о вољи увек говори као о вези ње саме са природом и енергијом; и да се притом не иде у њено преиначавање са ипостаси, па да се на пример каже: да Отац постоји зато што Сам хоће да постоји, или да Син постоји зато што Отац хоће да Он постоји, и да је Он „хтеднути“ Очеви Син, и обрнуто, ...

Зато се подсетимо основног отачко-библијског става према тој ствари, става који гласи: *Οὐκ ἦν ὅτε οὐκ ἦν: Никада није било да није било Тројице: Оца и Сина и Светога Духа. Као и да никада није постојала οὐσία ἀνυπόστατος / οὐσία ἀνυπόστατη / φύσις ἀνυπόστατος = суштина, природа неипостасне,*

као ни *ανούσιον ὑπόστασιν / ὑπόστασι ἀνούσια = ипостас без суштине / неипостасна суштина.*

После ових догматолошких исказа тврдити да постоји *личност слободна од природе*, значило би да неко заговара отварање адских врата кроз која у богословље треба да уђе, рецимо, оправдање за све грехе, укључујући и грехе телесне (хомосексуализам, лезбејство, ЛЦБТ теолошке поставке и досетке), против којих сама природа, наводно, није у стању да се избори, те да слабост саме природе, а тиме и саме личности – мора бити

нужно оправдана у ономе у чему се оне затичу, јер се ето јављају нужно, и по нужности (!?)

Тако је са овим резонем већ пријављена конструкција нове социолошке идеологије по питању сексуалног усмерења: трансгендер (не трансродна) особа која је сама изабрала свој пол (особа женског пола, костимирана као мушкарац) и која је захтевала да се крсти у својству мушкарца. Само крштење пак стварно је обављено у Црногорскоприморској митрополији.

*

Упркос духовној трпези Господњој, данас се младоумни, гладни и жедни богослови, придошли са разних страна, хране само мрвама које падају од стола њихових господара „са прстом на челу, или с уздигнутим прстом и песницом“.

Са великом муком и данас треба обдржавати ред и поредак црквеног Предања, јер је мало оних који у томе подвигу успевају; док се неред и беспоредак нуде од стране многих мислећих парадигматичара. Тојест оних који мислотворе на придумку, што за последицу има чак омаловажавање своје аутокефалне Цркве, или Светога Саве: дакле за последицу има разградњу Цркве, националну неутврђеност, па и народно издајство. А број оних који данас иду тим путем не само да се смањује, него се магијски повећава!

Зато остаје на важности древно библијско питање: Ко данас борави у шатору богословских завета и ко почива на светој гори богопознања? У насељима Господњег богословља данас дакле обитавају само они који ходе непорочно, и чине правду, и говоре богословску истину у срцу своме (уп.: Пс. 15/14, 1-2). Нагласимо да то чине они који право и правду чине, а не они који клеветају браћу кривдом и неправдом, или се цензорски и инквизиторски бахате на све и сваког. И то помоћу мрежних новаца козмократора којима се финансира шака медијских таблоида и портала у нас ради вођења кампања секуларних и антицрквених; кампања за стицање доминације на свакоме месту: и несветом, и светом.

*

Отуђени људи из отуђених и одрођених медија варају све остале људе. Они као да намерно стварају ове утиске: Узимајте удела у крви,

сакрићемо у земљу праведног човека, неправедно и манично клеветаног (рецимо неког порт-парола: учитеља дијалога, и живог и оног на папиру). Прогутаћемо га живог као пакао, и избрисаћемо спомен његов на земљи. Посед његов многоцени узећемо, напунићемо наше медијске куће пленом. Ваше наслеђе поверите нама, и заједничку касу сви ћемо стећи ...

Али не треба ићи путем са њима, него треба уклањати ногу своју са стаза њихових; јер ноге њихове трче на зло, и они су брзи да пролију крв. Ето зашто се мреже птицама не разапињу узалуд ... Позната је чињеница да медијски хулигани и злочинци имају удела у убиствима и ратовима широм света, и да они себи гомилају зла; док пропаст тих безаконика и насилника опет је зла ... безбожношћу они душу своју, и живот свој поништавају (уп. све са: Приче Соломонове 1, 10-19).

Но сатреће се једаред медијски безаконици и грешници скупа, и уништиће се они који су напустили Господа. Још ће се они постидети због својих медијских идола које сами усхтедоше и устоличише их; и опет ће се постидети исти над киповима штампе своје и медија својих, које сами поставише и подметнуше на местима светим (уп.: Исаија, 1, 28-29).

*

Залуд се теолози модернисти незрелога ума данас распитују о вољи код оних који ће им рећи само оно што желе да чују од њих. Још се њихова вербална тактика састоји у томе да заплаше, па и саблазне онога коме би и наређивати хтели да ућути, еда би њихов саблазнитељ несметано говорио само оно што му конвенира. И то говорио без скрупула, са жестоком игноранцијом свих неистомишњеника и непослушних. И све то и тако на медијским трибинама, где се једнострано, и ad-hoc проглашавају фиктивне победе. Или где се све то опет чини помоћу петиција са именима десетина и стотина заведених људи, афирмисаних или реномираних, чија се улога не своди на то да упознају суштину црквеног проблема да би се проблем решио, него да сопственом масом и масовношћу сакрију голотињу својих штићеника. Штићеника који се иначе све време невешто, и бескрупулозно скривају иза свога прста.

*

Основна одлика клеветника огледа се у томе да они „подмећу другима све оно што сами раде“. Њихова трагедија се јоште огледа у томе

да када сами почну да клевећу друге, њихова љубав моментално престаје да делује те остају наги; а у наставку, и неспособни за добродетел.

Треба се подсећати да гордост хрли само ка једноме месту: првом, док се смирење најпре првога места одриче.

Зато ми, свакога несавршенства и мањкавости преиспуњени, шта друго треба да рекнемо, него: Боже, милостив буди мени грешном, и помилуј ме!

„Ко чува уста своја, чува своју душу; а ко разјапљује уста, запашће у беду“ (Приче 13, 3).

*

У лажу су кратке ноге. Колико се год лаж пружала на разне, поготово данас на све медијске стране, она ће се на крају показати недостатном, и биће маркирана срамотом. Тако у нас, њој дуготрајно робују и извесни научни обмањивачи и екстремисти у православним богословским школама, који су се и у медијске механизме обмана и самообмана упрегли, јер су се докони, обучили и за тактичка рикошет и ентертаинмент дејства и чиповања. Док пустопашни, рецимо за неке од њих, лично неће да ослухну да су се у међувремену уротили и против самога Господа Духа Светога. А Он нас уводи у сваку истину.

Безбели су у лажу ноге кратке: јер видесмо неке од ових како шпекулацијом као једном ножицом увећало и поодавно гацају по Цркви, и опет неке друге како ручицом као занатском алатком гребенају по православном богословљу, као да је оно сама њихова *личина и приподобје*. За њих је још у древности речено: „Зли пак људи и опсенари напредоваће све више у злу – као заводници и заведени“ (2 Тим 3, 13).

*

Сентенцу: *Procul a Jove procul a fulmine*, треба штоповати логаритамски:

Далеко Хипократ, далеко заклетва,

поготову:

Далеко Ескулап, још даље здравље,

или: *Лако се браним од тебе, али тешко браним тебе од себе,*

коначно:

Не можеш избећи оно што си дуго нахушкавао на себе, и против себе.

*

Гордост је сплет сила које је наш его исплео кроз себе, око себе и кроз сву стварност којом је окружен, еда би се он-его сам одржавао у сопственом простору као паук у мрежи; ничега другог ради, осим себе сама, и ловидбе својих фикција. Ради тога је он себе и замислио планетарним. Једини излаз из овог самоуклетог стања, или обурвалости логоса јесте смирење, и помоћ од те стране. То би даље значило: помоћ непрекидним радом на себи и сталним постригом себе маказама смирења.

Свако ко се обазире на странпутице другог, никада неће стићи на циљ сопственога пута. Ти други данас су следбеници некада цењених духовника и богослова. У манифестацијама нетрпељивости према прокаженима, они данас мисле да се применом игре *не љути се човече* може решити, и поравнати баш све?!

Исто тако, ко год би им пришао без молитве и доброжелатељства и са *непокајаном нарави*, пришао би им као малим боговима. А оданде би и за једне и за друге проистекла вишеструка штета.

Питање је сад: „Где би ту било места за реч: „Победио сам га“ (Пс. 13/12, 4), или још горе, за реч: „Надвладах их – Победио сам их“?!

Огњем уздржања запалимо сав коров од навала страсти ... а силом Духа исушимо велике страсти наших душа; најпре страст према новцу (в.: Посни триод, понедељак 3 седмице, јутрења и вечерња).

Мудрост проповедајмо, да би нас разборитост послушала; примајмо васпитну науку, а не сребро; јер, њени плодови бољи су од изабраног сребра (в.: Приче Соломонове 8, 1-21)! Бољи су и од корпорација са лукаво смишљеном ознаком: пази-црквено! Док је то, наводно црквено, отето Цркви, и уствари приватизовано!!!

*

Човекољубива вера Светих од самог почетка свога упозорава нас на опасност од смутње: „*Ходите да сиђемо и помешамо тамо језик њихов, да не разумеју језик један другога. И расеја их Господ оданде по лицу све земље; и престадоше градити град (и кулу). И зато се назва име ... Вавел – Смутња, јер тамо Господ смути језик све земље, и отуда их Господ Бог расеја по лицу све земље*“ (Постања 11, 7-9).

О овим стварима *верни сведок не лаже, док неправедни сведок распаљује лажу* (в.: Приче 14, 5). Отуда и *увреде од охолних, и понижења од горделивих* (Стиховње стихире Вечерња, стих 2).

Коначно, Господу су *пријатни безазлени људи на својим путевима* (в.: Приче 11, 1), никако не малодушни, ни црквени профитери који смишљају начине како да их народ одене у сјај и позлату.

*

Чак и сама истина, када се проглашава за релативну (српство у Црној Гори), бива одједанпут, брзо и трајно напуштена; једнако и од стране својих заветних чувара! И то без обзирања на њено претходно вековно укоренивање или уврежавање у сопствени природни климат.

Моћи хипнозе као и хипотезе, запањујуће су велике моћи.

Само Христос-истина, и само Црква-истина не могу никада бити доведени у питање хипнозом, или искорењени хипотезом оданде, камо су једанпут били заживели, и тамо се већ били сасвим укоренили.

*

У данима пандемије коронавируса или „коронотауруса“ све велике повике и хуле на Православну веру и на њено *Свето Причешће – лек бесмртности* појаве су које данас долазе најпре од домаћих тврдовратих Израиљаца, те од књижевника и фарисеја. Овде треба нагласити да православни хришћани који своју веру у Свето Причешће поравнавају са *коронавирусном заразом* и сматрају га немоћним у поређењу са самом овом пошасту – немају представу о Причешћу као о непобедивој и спасоносној сили. Они наике Свето Причешће мешају са начином и средствима причешћивања, те због неразликовања две чињенице и нејасноће о њиховом унутрашњем односу имају наступе панике и малодушности, невере, и хуле.

Зато је најбоље да они сами потраже насушне речи, рецимо оне записане у Посном триоду Крстопоклоне недеље и седмице. Те речи, сједињене са речима о Светом Причешћу, и у овом тренутку су, као што су досад биле, једине кадре да нас обрадују, охрабре и од пропасти ума нас избаве.

Адам, од дрвета живота удаљен,

враћа се дрвету крста.

Окусивши ово дрво,

ми више не умиремо него оживљавамо.

Оруђе смрти постаје оруђе живота.

Оно извлачи из дубине пропасти,

и к врховима небеса нас узводи.

Богословске симетрије ради, рецимо и то да се Христова Црква саображава Његовом Телу и Крви, када се Христос и лично показује у својим удовима, и када се и они, удови, дају видети као само Његово Тело – као обожено Тело. А на крају светотајинске мистагогије преостаје нам то да опет и опет видимо само огњено Тело огњених удова – удова у догађају њиховог исцељења, преображења и обожења. Истовремено са огњеним Телом и Крвљу оваплоћенога Христа треба и свети сасуд – Путир, као и ложицу која му се прибраја – видети као захваћене огњем у додиру са њима – Светим Тајнама.

Вера Светих се оглашава призивањем: *Ко има ушеса да чује нека чује, очеса да види нека види.* Искуством врлина (вере и наде и љубави) и Светих Тајни (Причешћа) сви се позивамо да примимо *противотров* и *лек бесмртности*: Дар Христа-Лекара душа и тела наших!

Ево необоривог доказа да су речи апостола и Јеванђелиста Марка: *и попију ли што смртоносно, не, неће им наудити* (16, 18), добиле своје апсолутно значење, и ми се искуствено утврдили у вери у Логоса евхаристијски оваплоћеног и оваплоћаваног!!!

Епископ крушевачки Давид